

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martínez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

Targarí:

La Ciutat, vé a tu amb un bagatge de principis, i un entusiasme gran. Els principis són els que informen el programa de l'«Esquerra Republicana de Catalunya», i ens dona braó, el saber-nos alletes de la pau social.

Tàrrrega, és titllada de monàrquica, i aquest vestit li és bonic gran. Es innegable que al costat de republicans de dreta, hi han moltíssims monàrquics disfressats, els delaten els procediments i són aquells que neguen a la joventut el dret indiscutible a il·lustrar-se, i els hi emmotllen idees saturades d'odi al règim que ens ha retornat la llibertat.

Nosaltres lluitarem, per a difondre el programa, del partit que servim—per servir Catalunya—, per tal d'atreure al nostre clos, tots els ciutadans lliures de la nostra Tàrrrega.

Proclamem ben alt, els nostres anhels d'una Catalunya gran; d'una llibertat que solament conegui els límits que una altra llibertat li assenyali i els que imposa l'ordre social; el dret del poble a donar-se les seves lleis, i que aquestes tendeixin a fer efectiva la pau social a Catalunya i a Espanya. Que ni els patrons es lucrin dels obrers ni aquests busquin la seva felicitat lluny dels poders constituïts.

Neutralitat de l'Estat en matèria religiosa i laïcisme en l'ensenyament, car la consciència dels infants no pot ésser bastardejada amb creences que exigeixen un coneixement més desenrotllat per abastar-les, i d'altra manera s'assenten en la maleabilitat dels sentiments en els primers anys.

Volem signin atorgats a la dona, tots els drets polítics i civils.

Adrecem la nostra salutació, d'una manera especialíssima als nostres obrers, que han de guanyar-se unes mossades a contracor de les idees que no poden exposar, i no poden disposar del vot que moltes vegades els és sol·licitat com a excreix de les de les suors que altri aprofita.

Com a targarins i havent-se de moure, la nostra acció, a Tàrrrega, adjuntem als principis abans exposats, tot el que tingui un interès netament local. En aquest aspecte som des d'ara—i ni «ir-ho caldria», defensors acèrrims del projecte de Vegueries i comarques elaborat per la Ponència, designada a l'efecte per la Generalitat de Catalunya.

I ara ens plau,—colofó digne de la nostra presentació—saludar a la premsa local i a aquella altíssima representació de la nostra Pàtria, l'honorable President de la Generalitat, En Francesc Macià, que tant ha lluitat i treballa per les llibertats que ens han estat retornades, i les que ens falta reconquerir, i ha realitzat la labor màgica d'incorporar a les files del catalanisme, els obrers, que s'hi han trobat compresos i estimats.

Escandall

Vigílies de Festa Major

No sé si us haureu adonat mai de com és encertat el temps de celebrar la nostra propera Festa Major.

Escaiguda al bell mig de la Primavera tot s'hi manifesta plèdric de vida, i el Maig, «el mes de les flors», cuida posar-hi amb traça les seves notes acolorides.

Per la meua part puc assegurar-vos que cada vegada que sento dir «festa major de Maig» em vé a la punta de la llengua un regustet barrejat de poesia lírica i de pasdoble de Banda municipal.

Però deixeu-me que us sigui sincer en dir-vos que encara més que no pas els mateixos dies de la Festa en prefereixi les vigílies.

Oh, les vigílies de Festa Major! Quina pruïja de renovació i quines ganes ensems — permeteu-me de dir-ho—d'espentarrar els forasters.

El lapse d'aquestes vigílies, representa en la nostra ciutat, l'anticrisi.

I sinó, vegeu l'activitat dels paletes a estucar façanes, dels pintors a decorar habitacions, de les modistes i sàstres a confeccionar vestits, de l'Ajuntament a uniformar els agutzils, dels esportius a preparar llur programa i de les societats recreatives, ateneus i altres centres de cultura a contractar «troupe» de varietats i orquestres de discos vivents;—luxosa presentació, variat i extens repertori—.

Tothom treballa en vigílies de la Festa Major; tothom cuida tenir totes les coses a punt. Àdhuc la Generalitat s'ha preocupat de què a Tàrrrega no hi manqués per més temps un Secretari oficial a l'Ajuntament.

Oh, les vigílies de la Festa Major del Maig!

OKAY.

CATALUNYA

L'equilibri necessari entre Barcelona i les Comarques

Aconseguida l'autonomia de Catalunya, ha arribat el moment que les comarques catalanes, tenen, al seu davant, una clara missió colectiva a complir.

Amb el nou règim autonòmic, han augmentat, quin dubte hi ha!, els problemes i les responsabilitats de Catalunya. Només els esclaus i els ineptes defugen les responsabilitats. Es d'homes lliures, acceptar, a canvi de la dignitat i del respecte, el neguit dels problemes a resoldre, de les responsabilitats a afrontar, dels deures a complir. Només són dignes de la llibertat aquells que són capaços de conquerir-la cada dia, en un constant exercici de ciutadania en actiu, que sap perquè és a la vida i que tracta de deixar un rastre exemplar i una obra fecunda del seu pas.

I és en aquest moment, a l'hora que la democràcia catalana va a estructurar-se en noves formes de civilitat, quan les comarques catalanes han d'intensificar la seva acció de nuclis vius en el conjunt de Catalunya, i quan han d'aportar l'esforç dels seus homes i l'empenta de la seva vitalitat als organismes rectors del país.

Es natural, fins a cert punt, que Barcelona hagi estat fins ara, i segueixi essent-ho encara, el «Cap-i-Casal», el centre, el cervell, el motor de Catalunya. En el conjunt nacional, com a expressió concreta d'una vida política, fins avui ha existit gairebé únicament Barcelona. Amb els aventatges i els inconvenients—potser més d'aquests que d'aquells—que això comporta, el fet és així. No cal dir-ne centralisme, ni caciquisme. Ha estat un fet natural, fatal, inevitable i, en certa manera, beneficiós per al retrobament. La mateixa condensació d'activitats en un centre s'ha convertit en intensitat i en depuració. I avui, sens dubte, la garantia més sòlida per a l'autonomia catalana i per a la consciència colectiva dels catalans, la constitueix el nucli formidable que és Barcelona.

Ara bé. Si fins a aquest punt això ha estat en definitiva benefici, a partir d'aquest punt resultaria perjudici. Ni Barcelona podria seguir vivint en assimilació constant ni les comarques catalanes conformar-s'hi. Hi perdrien l'una i les altres. Ni la base de Barcelona és tan ampla per aguantar tota una Catalunya políticament activa ni les comarques han d'anul·lar-se fins a integrar-se espiritualment a la capital. Convé trobar un equilibri entre el pes específic de les comarques i el de la ciutat perquè el nou règim d'autonomia aconseguixi la seva eficàcia positiva imprescindible per justificar-lo.

Tal com està plantejat el problema, i pensant en el bé de tots i en el màxim de rendiment de

Catalunya com a nucli viu i personal en el mapa de la República, convé intensificar a fons, fins a fer-les ben visibles i concretes, les característiques peculiars de cada comarca, el perfil i el to de cada entitat comarcal sobre el país autònom. Aquesta és, avui, l'obra essencial a fer en les comarques catalanes. Que cadascuna trobi i mostri la seva personalitat i el seu estil dintre l'encaix del conjunt autònom. Tant com l'ample catalanisme, convé que prengui relleu el comarcalisme i àdhuc, en el bon sentit del vocable, el localisme,

Això té perills, evidentment. Els perills sobretot del petit feude, del compartiment estanc. Però una alta propaganda cultural, política i ciutadana poden evitar-los. Talshores, viva la personalitat de les comarques en el conjunt nacional, connectats tots els accents peculiars en el destí comú s'aconseguirà l'autèntica unitat indestructible de la pàtria catalana integrada en la democràcia de la República i d'Europa.

JOSEP M.ª MASSIP.

L'anarquisme a Tàrraga

No; no es tracta de què s'hagi descobert un dipòsit clandestí d'armes, ni dels maneigs dels *faites*, ni de què ens hagi arribat una colònia de murcians «libertarios». Són uns senyors que tenen botiga, o bé indústria, terra al rec, diners, i que fan, o bé paguen, un setmanari.

Cada editorial d'aquest, és una lletania de calamitats. El caos, el dimoni, les terribles persecucions, el sectarisme, i les cremes de viu en viu de fidels, que de tot això s'hi parla, hi donen un to tràgic i grandiosos alhora, mica litúrgic, mica dantese.

El Govern Azaña, l'Esquerra Republicana, per ells, els enamorats dels governs que peguin fort, són una tirànica dictadura.

I un dia després de l'altre, ells, els de l'ordre, fan la demagògia més irresponsable i buida de sentit que pugui existir.

Els que tindrien d'ésser els primers interessats en el prestigi de l'autoritat, i l'invoquen per què salvaguardi uns interessos, que ells no han sabut defensar, aprofiten totes les avinenteses, no ja per desacreditar-la, sinó que per calumniar-la, i segar-li l'herba dels peus.

I saben perquè tot això? Doncs perquè ara a Catalunya i a Espanya, governa la democràcia i impera la justícia. Perquè, com molt bé deia Ferran Valera l'altre dia, la República ha fet que de dues justícies que hi havia, una pels poderosos i una altra per als que no ho eren, en quedés solament una per tothom. Perquè ara no són servits els seus interessos en perjudici d'uns altres. Per-

L'afer del Secretari Municipal

El Butlletí de la Generalitat, del dia 4 de Maig, ens donava la notícia d'haver estat nomenat Secretari de Tàrrrega el Sr. Jaume Foraster i Casanoves.

Fem història del cas i ens trobem que al mes de Juny passat, després de varis tocs d'atenció del Ministeri de Governació, que llavors era encara el qui entenia en el ram d'Administració Local, el nostre Magnífic Ajuntament, convocava un concurs, per tal de proveir la plaça de Secretari Municipal.

Cal saber que en les poblacions d'un cens superior a 4.000 habitants, és requisit essencial, per a optar a Secretari, a més de pertànyer al Cos de Secretaris, tenir el títol d'Advocat.

Ara bé, en el concurs esmentat, es presentaren dues sol·licituds, l'una, la que fou favorescuda, la del funcionari que desempenyava interinament el càrrec; l'altra la del Lletrat i membre del Cos de Secretaris, D. Jaume Foraster i Casanoves, que acaba d'ésser reposat en el seu lloc per ordre del Departament de Governació, de la Generalitat de Catalunya.

El nostre Ajuntament, saltant per damunt de Lleis reglaments, nomenà Secretari, a qui, a totes llums, examinat per tots els punts de mira, no en podia ésser. No solament li mancava una pre-

què s'intenta anar a un estat de coses més equitatiu i més cristià.

Naturalment, això els exaspera, perquè no es poden avenir, amb el rei al cos que porten, que tothom, lleis i justícia, governants i poble, no estiguin al davall d'ells, afavorint a ells i satisfent els seus capricis.

I diuen que no hi ha llibertat. Que no hi ha llibertat, perquè ells no poden fer el que volen, contra la llibertat dels altres. I és que de la llibertat en tenen un concepte purament anarquista.

I el seu anarquisme, la seva irresponsabilitat, els porten tan enllà, que no s'adonen que ells mateixos es precipiten vers al buit que els engoliria.

Tot és producte de la incultura. Incultura que si en l'home que es troba a la misèria el porta a la violència, al que viu en l'abundància, el fa egoïsta, esquerp, antisocial; el fossilitza.

Ah! i si algú ho fa, i no es vol considerar incult, llavors el cas ja no fa tristesa, sinó que fàstic, llavors no és que es trobi servidor, del seu egoïsmes, del seu jo, d'una manera inconscient, sinó que a plena consciència.

I el seu anarquisme esdevé fred, calculat, producte d'un raonament. No és solament anti-social, sinó que anti-humà. Anti-cristià.

Els nostres anarquistes, que ells mateixos es classifiquin. Nosaltres ja sabem que ho són, i ens basta.

paració professional i acadèmica, si no que ni pertanyia al Cos de Secretaris, i veiem, com un Ajuntament format per, i ara exclusivament, una majoria de Lliga Catalana, de regidors independents, d'aquells que només van a administrar, de gent d'ordre, d'homes que per damunt de tot i posen l'autoritat i la legalitat, ens donaven una trista mostra del seu concepte de la cosa pública que encara manegen, i de l'interpretació de les lleis.

Es pueril per no dir quelcom més gruixut, l'explicació que donaren al poble arran del nomenament. Feia així com els Ajuntaments segons diu la Constitució aprovada per la República, deuen ésser autònoms, nosaltres supremes creadors de la llei a Tàrrrega i els seus amantíssims tutors, vetllant pel seu interès, atorguem el càrrec de Secretari a qui nosaltres ens plau.»

I rès, si hi ha una Llei com l'Estatut Municipal, promulgat pels seus mestres de la dictadura, vigent en el capítol dedicat a funcionaris municipals, i uns reglaments, se'ls passaven pel bell mig dels pantalons, i assumpte acabat.

La interpretació tan personal de la Constitució que feu l'Ajuntament, sols pot comparar-se, a la d'aquells centres *faistes*, que en nom de la llibertat que la República ens ha tornat, es permeten les més grans disbauxes.

Cal no confondre, Autonomia dels Municipis, amb la republicana gana d'un Alcalde, per poc republicana i més gana que sigui, com tampoc són iguals els conceptes de llibertat i de llibertinatge.

I la petulància dels nostres consellers, arriba a l'extrem de retirar una consignació—aquells estalvis que es mengen les toballes—que en anteriors pressupostos hi havia per Advocat Assessor de l'Ajuntament, i a suprimir una plaça de primer Oficial de Secretaria, que ara s'hauran d'inventar resultant a fi de comptes que si algun perjudicat tingués d'haver-hi—cosa que seriem els primers en lamentar-ho—seria aquella persona a qui *deien* que volien afavorir: Són aquestes les brometes de certs senyors, que es creuen, en la seva ingorància, per damunt de tot.

Per sort, per a lliurar-nos de les arbitrietats i atzagades d'un Ajuntament, existeix una Generalitat de Catalunya, organisme de govern, integrat ara per homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, plenament capacitats de la tasca a complir, que dins el concepte veritat de l'Autonomia dels Municipis, saben fallar justament, l'assumpte del Secretari del nostre Municipi, a favor del senyor D. Jaume Foraster i Casanoves.

Rebi el nou i lligítim Secretari de l'Ajuntament, la nostra salutació i benvingut sigui a casa nostra.

TELL.

EL GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

14 d'Abril de 1931. Victòria de l'Esquerra Republicana de Catalunya, uns homes d'aquesta interpretant la voluntat del poble, proclamen la República. Hores de perill i d'emoció, a les que segueixen dies triomfals en els que les multituds vibren d'entusiasme.

Passen uns dies i més o menys emboscats, comencen a sortir els primers enemics de la República. Vénen unes eleccions a Corts Constituents, i novament victoriosos els homes d'Esquerra Republicana, allí a Madrid, batalla darrera batalla, emprant tota l'astúcia i tota la fè i la força que donen un ideal intensament sentit, logren deixar una porta oberta en la Constitució, per aquell Estatut d'Autonomia, que tot el poble de Catalunya se'l va fer seu en aquell memorable 2 d'Agost.

Aprovada la Constitució i Azaña al cap del Govern, va començar-se la discussió de l'Estatut de Catalunya.

Pam a pam, tinguérem d'anar guanyant el terreny, a l'esperit de la Castella imperialista, representada per En Royo, Maura, Algora, Sanchez Roman.

Per fi, fou lograt un Estatut que si bé no era tan ampli com

hauriem volgut, ens permetia de poguer governar-nos en molt, per nosaltres mateixos.

Calia elegir un Parlament Català, el Parlament que tenia d'estructurar l'edifici polític de la Catalunya autònoma, i el poble, amb el seu instint finíssim va donar les regnes del primer Parlament Català, a aquells que amb la seva decisió portaren la República.

Aquest Parlament elegí un President, i el President formà un Govern.

LA CIUTAT, defensora a Tàrrrega, dels ideals catalanistes, republicans, demòcrates i de justícia social que animen al Govern de la Generalitat de Catalunya, i el seu cap, que és l'insigne cabdill i patriota, En Francesc Macià, li plau avui de posar les seves planes al servei d'aquests ideals i de retre homenatge als homes que els representen.

President de Catalunya: Al vostre costat ens teniu, per a fer una Catalunya cada dia més plena, més lliure, més alta i més justa.

Targari: Per què la nostra ciutat no es quedi endarrera en aquesta Catalunya, ací ens tens.

Ventura Gassol
Conseller de Cultura

Francesc Macià
President

Carles Pi i Sunyer
Conseller de Finances

Pere Mies
Conseller d'Agricultura

Joan Selvas Carner
CO seller de Governació

Josep Dencàs
Conseller de Sanitat i Assistència Social

Pere Coromines
Conseller de Justícia

Francesc X. Casals
Conseller de Treball

A l'Ateneu mentrestant es juga a cartes

Al peu d'una caricatura d'en Bas Bofill publicada amb molt encert a «L'Opinió» del 4 del present mes, diu així: «A l'Ateneu mentrestant es juga a cartes». Apliquem-ho a la nostra ciutat.

Fent conjectures sobre aquest punt es suggereixen una pila de motius que donen lloc a parlar del joc. L'intenció del dibuix i text és donar a entendre que en un període revolucionari evolutiu (potser massa evolutiu) com el present, hi ha qui encara MENTRESTANT PERD EL TEMPS JUGANT... AMB FOC. Uns fent l'orni de ço que passa, pensant segurament que poden continuar vivint tranquils i confiats sense procurar situar-se en el veritable lloc que els pugui pertocar, i altres que per massa actuació extemporània fan que Tàrrrega quedi estacionada al segle passat amb perjudici de tots.

La situació targarina es suïcida a dret i a tort; sembla que s'entesti a no voler marxar a l'unisó dels altres pobles i això ens pot portar danys morals i materials molt considerables. Per una part els que amb dignitat no es senten identificats amb el règim actual éssent això un mal petit, i com a perjudici gros és el d'aquells que fan resistència sistemàtica i activa contra tot ço que faci olor a República. Afegim-hi els apàtics que amb llur apatia política provoquen una resistència passiva resultant un llast o contrapés que no deixa possibilitat de moviment progressiu, no veient més que el jo persona i el jo butxaca. Al menys aquesta part de panxes-contens es determinés a seguir el corrent, com seguiren ignominiosament la dictadura. En aquest cas potser es podria esperar que Tàrrrega no perdés el seu prestigi dignament guanyat i que ara sembla predisposada a perdre, així com el lloc que per situació i condicions particulars li pertoca.

L'altre joc, en general es menys pernicios que el descrit si solament es tracta de passar l'estona, encara que tot passatemp, és temps perdut, però si es fa diguem-ne especulatiu per no calificar-ho com mereix, aleshores és repugnant el mateix per unes classes com per altres, sigui qui sigui no hi pot haver manera de justificar amb raó que mitjançant un atzar o una astúcia pugui passar el diner de l'un a l'altre tan honrosament com es creuen els jugadors que hi passa. Sortosament Tàrrrega no n'està tant tarada com n'havia estat any enrera i amb una petita continència quedaria reduït al passa temps o entreteniment que en una forma o altra necessita com a lenitiu, l'humana.

M. A. R.

Salutació

Em diuen els amics i correligionaris de Tàrrrega que van a donar a llum una publicació periòdica en defensa dels nostres estimats ideals.

La nova l'hem de rebre amb satisfacció tots els que veiem la necessitat de propagar cada dia amb més intensitat els principis bàsics de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Si l'Esquerra s'hagués limitat a fer una política anodina, no seria tan combatuda com ho és ara. Però precisament per entendre que amb l'adveniment de la República s'havia de realitzar un nou sentit de la política, l'Esquerra ha volgut ésser fidel al seu ideal, i des del Govern, vol, implantar íntegrament aquelles solucions que havia fet seves en moments en què no veia pròximes les responsabilitats de manar.

Un imperatiu de dignitat obliga a actuar d'aqueixa manera. Si hom predica una cosa des de l'oposició i arribada l'hora de poguer fer allò que ha predicat, no ho fa cau en la pitjor de les claudicacions i s'omple de vergonya. Resti aqueixa conducta pels negociants de la política. Nosaltres —hi aqueixa és la principal explicació de la confiança que inspirem al poble— ens guardarem bé de prometre l'irrealitzable, però allò que ens sembla possible ho hem de fer i ho farem.

L'Esquerra no ho vol ésser de nom, ans de fets. Amb tants anys d'inactivitat i d'actuació suïcida com han passat durant la monarquia, el nostre país, per guanyar el temps perdut, havia de donar un pas de gegant. Amb seny i prudència, les esquerres espanyoles i catalanes realitzen l'obra que el poble espera i necessita.

Per això, amics de Tàrrrega, trobo oportuna la vostra iniciativa. La nostra feina és àrdua, per combatuda per part de tota mena d'interessos i privilegis que veuen en perill les seves il·legítimes posicions d'abans. Coratge i mans a l'obra. Trebal·leu inlassablement per a defensar la nostra idealitat en aqueixes comarques vostres que tan necessitades estan que hi caigui la bona llavor de la bona nova.

HUMBERT TORRES.

Pesi als anarquistes i als obstruccionistes, que tots cobren de l'ex-rei i d'En March, i dels monàrquics disfressats de «Lliga Catalana», el poble no es deixarà prendre allò que ell mateix es va guanyar.

Esports

En obrir aquesta secció volem primer que tot, adreçar una salutació a tots els esportius de la ciutat.

Des d'aquestes columnes, ens proposem de defensar els interessos de l'esport i de dur a terme una crítica ben objectiva i lliure, de la que tots en poguem sortir beneficiats.

Esportius de Tàrraga, salut!

Tàrraga S. C.

En la reunió general extraordinària celebrada el dia 28 del mes prop-passat, es pogué veure que la susceptibilitat dels actuals dirigents del nostre primer cercle esportiu, deu ésser en grau superlatiu, perquè hom creu que els consells directius anteriors, segurament també es trobaren amb casos d'indisciplina i no els donaren tanta importància com és la de cridar una reunió general extraordinària i resoldre l'afer amb una penalització a una penya que segurament en el seu sí no hi té cap culpa.

Nosaltres posem en dubte l'eficàcia de la mesura presa ja que ens està permès mirar l'afer d'una manera més profunda hi veiem en el mateix que els jugadors no falten a la disciplina sinó és per inducció d'algú que té prou autoritat moral i material per fer-se creure i que conscient o inconscient faci que no sigui respectada degudament la tan manosejada disciplina.

Segurament els dirigents del nostre club s'equivocaren al convocar dita reunió i posar com a ordre del dia la dimissió *irrevocable* o bé tal vegada volien dir *revocable*, ja que no es comprén d'altra manera.

Com el mal és molt vell costarà de guarir-se si no es busquen altres camins. Per això nosaltres insistim en què l'Ajuntament es faci càrrec de les necessitats del nostre volgut Tàrraga S. C. i l'ajudi a emancipar-se, ja que lligat com està no podrà mai abarcar uns horitzons tan amplis com necessita el nom de Tàrraga.

LLOP.

Espectacles

Cinema

El miracle de la fe.—Un film que no té res de particular, però que es ben acceptable. En cinema mut ja se'n havia fet una versió que va ésser un bon èxit. Com ja s'ha fet notar, arran d'aquest film es podrien fer consideracions, sobre aquesta manera americana de la religió, en la que els vidents i l'extàsi hi ocupen un primer pla. Esmentem només això per a situar el film, la realització del qual està en acord, amb el seu tó. Hi ha moments però, en els que el film decau molt, i són aquells en els que s'hi vol posar en mig un conflicte sentimental, amb la mania de voler embolicar les coses.

En una cosa voldríem cridar l'atenció dels empresaris de cinema. En què ja que hi ha la costum de fer dos films de llarg metratge en cada sessió, doncs que fessin els possibles de què els films fossin l'un de gènere completament distint de l'altre. Ja sabem que és una cosa que moltes vegades no depèn d'ells i els hi és completament impossible, però fem aquesta advertència en bé de l'atenció del públic, ja que d'altra manera es fadiga.

El monstre de la ciutat.—Un film de *gangsters*, de cap a peus, amb la natural glorificació de l'heroisme de la policia, el conflicte sentimental, i que diu que vol ésser com una mena d'acusació, contra l'administració de justícia de les ciutats americanes, i contra la covardia dels jurats. Però veieu, ens quedem que no és ni un film de to acusatori ni sentimental.

Apart d'això, d'aquesta mena d'inconsistència, el film està bé. Hi ha moviment, estones de molta tensió, el diàleg bon xic abundant, deixa però sovint pas a l'acció, i el film no es fa gens de feixuc. Ademés, la veritat és que aquests films els estudis americans, els saben realitzar a tota perfecció.

Aquesta és la nit.—Si parlem d'aquest film és per una cosa. Sabem que en alguns del seus trossos

s'ha partit d'una manera inversa de fer-lo com es fan la majoria dels films en els que hi entra música. Així com en la majoria primer es fa el film, i després hi arreglen la música, en aquest primer es feu la música i d'aquesta en tenia de sortir el film. Un procediment que realment pot donar bons resultats, i els donà, com ho poguem veure en certs moments del film, gairebé tots del començament.

Després dels primers rotlles, que tant pel que hem esmentat, com pel diàleg, com per la interpretació, eren bons, el film dona un tomb, i decau del tot. Una veritable llàstima, que fa que l'impressió de conjunt que se'n treu no pugui resultar favorable.

I abans d'acabar aquestes ratlles d'avui volem fer una altra observació. Perquè no se'ns pot donar noticiaris ben sovint i en cada sessió? Cada vegada que en veiem un tenim una satisfacció pensant en què potser altra vegada ens trobarem en aquells temps, en què setmanalment no ens mancava el noticiari. Hi ha una bona colla de dies, si el programa es llarg, que canviariem un qualsevol film de completament, per un noticiari dels últims.

STAR.

Última hora

Se'ns assegura que degut a la posició del Sr. Fitè en l'afer del Secretari, podria molt ben ésser que hi hagués «crisi» d'Alcalde.

Es fan tots els possibles per evitar-ho i per veure si es troba una solució lluminosa (?) de tots guanyant, com en l'afer de l'Arquitecte. Tot es qüestió de què es veu que no hi ha ningú—excepte el que ja ho és—que vulgui ésser Alcalde.

Es parlava que potser podria ocupar l'Alcaldia un conseller que ara no va a les sessions i és un des-tacat membre d'Acció Catalana

Imp. «Crònica Targarina», Tàrraga